

Mondd el

Mondd el, hogy ami eddig történt, nem bűn, mondd el, hogy minden látomás csak a kegyelem játéka volt, hogy ami történt, megbocsájtható és szeretnivaló, hogy ami megtörtént, az megtörtént, és hogy Isten így szeret és nem másképp, és hogy gyémántsobor minden ember tényleg, hogy hazug és magányos kicsiny ábrándjaiban nagyszerű és tökéletes, hogy szenvedni nem kell, hogy a büntudat a fájó lélek önbüntetése, hogy délután és délelőtt volt mindig az éjszakákban is, és hogy rosszul szenvedtünk, bizony rosszul a vélt setéségben, mindig és mindig jóként, tökéletesként egy hús és megbocsátó ige szerelmetes foglyaként, mondd el nekünk újra és újra, hogy higgyünk benned, te megszabadító, te láthatatlan erény, kit csak álmában vagy jótettei jutalmaként láthat az Ember, Te, aki Te vagy, mondd, hogy mi is te vagyunk, így ilyen egyszerűen, mint ahogy az emberek rokonilag tagolódnak sorra, kiáltsd, mondd, hogy Minden Jó, és csak a rossz ábrándja volt rossz és semmi más, a gyilkosok is csak drága és eltévedt gyermekek, hogy nincsen semmi baj, csak az ébredés oly nehéz, az ébredés édes és keserű játéka tette oly szürkén és fémesen opálössá megszenvedett szemeink, hogy előttünk nyitott ajtók állnak, miken kopogtatunk sorra roppant büntudattal, felhős ráncokkal, öregedő, megbicsaklott lábakkal, foltosodó hitehagyott kezeinkkel, ó Te megszabadító, ki más mondaná el minekünk, hogy minden és mindig a szabadság édes örvényében telt el, feledve jegyeket, jeleket, feledve mindent, ami csak ránk vonatkozik, a szomorúkra, kiknek csak egy érintés hiányzik, egy világos szó a setéség éjszakáiban, a biztató szép szeretet, amit általad egymásnak adhatunk.

Paulinyi Tamás